

land for Tiden mere end nogen Sinde før er vort Hovedmarked, vil det da »være af afgørende Betydning, at vi under Eftersommerens Forhandlinger sikrer os den bedst mulige Stilling paa dette Marked«.

Der henvises dernæst til, at det vil være af stor Betydning herfor, om der i de mellemliggende Maaneder er Ro om den danske Krones Forhold til Sterling, idet stærke Svingninger i Kursforholdet mellem Sterling og Krone i engelske politiske Kredse og Forretningskredse betragtes som skadelige for Samhandelen mellem Danmark og England. »Det maa anses for uheldigt for Englands Salg i Danmark, paa hvilket man lægger saa overordentlig Vægt. En lavere Kurs paa den danske Krone end paa Sterling vil af den danske Landbrugseksports Modstandere i England og Dominions blive betragtet som Grundlag for en dumpingagtig Overproduktion, der ødelægger Priserne baade for engelske Landmænd og Dominions. De vil deroverfor kræve Modforanstaltninger, dels gennem Toldpaalæg, dels ved Kontingentbestemmelser af strengeste Karakter. Denne Betragtning i de paa-gældende Kredse er uberettiget, men det vil være uklogt at undervurdere dens Styrke«.

I Slutningen af Bemærkningerne udtales, at »en varig Fastlæggelse af Kronen neppe kan tænkes før det Tidspunkt, da Sterling fastlægges. Til den Tid maa det afgøres, ved hvilket Punkt den danske Krone kan fastlægges. Det er en Selvfølge, at det afgørende da maa være Varetagelsen af de danske Erhvervs Interesser indadtil og udadtil. Et Hovedhensyn maa her tages til Landbruget, der i saa overvejende Grad bærer Eksporten«.

Ved 1. Behandling i Folketinget anbefalede *Lundberg*, som under Hans Niensens Sygdom var Socialdemokraternes Ordfører, Lovforslaget til Vedtagelse, idet han fremhævede Betydningen af for Landbrugets egen Skyld at afvente Ottawa-Konferencen og at skabe Ro om Kronen. Efter at have understreget »Husmændenes Krav om Kreditudvidelse saa langt, som det overhovedet paa nogen Maade er gørligt«, sluttede Taleren med en Opfordring til »at samles om, hvad man kan udrette i Enighed«.

Venstres Ordfører, *Madsen-Mygdal*, kunde ikke give Forslaget Tilslutning i den foreliggende Skikkelse. Hans Hovedindvending angik Bibeholdelsen af »Afliveringspligten for fremmed Valuta til den af Handelsministeren fastsatte Kurs. Denne Afliveringspligt, som blev indført ved Loven af 18. November 1931, kunde ikke anses for et Led, endsige et uundværligt Led, i den ved Loven af 31. Januar 1932 skabte Importregulering, men var blevet overflødig ved Valutakontorets